

[Aksel Larsen.]

af lov om valg til folketinget, vil jeg vedrørende betingelserne for, at et nydannet eller et nyanmeldt parti kan deltage i folketingsvalg med mulighed for at få del i fordelingen af tillægsmandater, sige med det samme, at jeg — efter de erfaringer, der er gjort — finder det rimeligt, at man ikke mere lader sig nøje med, at ét folketingsmedlem med gyldighed kan anmelde et nyt parti, men at man forhøjer antallet. Man kan tvistes om, hvorvidt det bør forhøjes til 2 eller 3 medlemmer. Det skal naturligvis indrømmes, at hvis der skal træffes aftaler, som ikke godt tåler dagens lys, træffes de bedre mellem 2, end de træffes mellem 3, så det kan godt være, at 3 er det rigtige tal. Hvad der endvidere taler for de 3, er, at som valgloven nu er affattet, og som jeg forstår at flertallet i denne sal fortsat ønsker den skal være affattet, kan et parti ikke gøre sig håb om at blive repræsenteret med mindre end 3 repræsentanter, og i så tilfælde er naturligvis tallet 3 helt rigtigt sat.

Som man ved, stræber vi efter at få valglovens spærregler afskaffet i så høj grad, som det er muligt, og derfor kan jeg i hvert fald ikke efter den bestræbelse godkende forslaget; alligevel er jeg kommet til det resultat, at det er et rimeligt krav at stille, at hvis folketingsmedlemmer, der er valgt på et bestemt partigrundlag, ønsker at deltage i kommende valg som et nyt parti, så bør der være mere end ét medlem til at anmelde det nye parti, og jeg tror nok, at det med de 3 kan anvendes.

Det er mig ikke forståeligt, at noget medlem af det danske folketing fra de partier, der hidtil har været repræsenteret i debatten, kan stå op her og sige, at det forekommer dem, at folketingsmedlemmer ikke bør have nogen forret fremfor andre vælgere, og at man altså helt skulle slette bestemmelsen om, at folketingsmedlemmer kan anmelde et nyt parti. Det er for mig ikke forståeligt, for i de 32 år, jeg har været i folketinget, er jeg gang på gang blevet manuduceret af repræsentanter for de 4

gamle partier i den retning: i Danmark har vi et repræsentativt system, og derfor skal alle mulige sager ikke henskydes til vælgernes afgørelse; det er de valgte repræsentanter, der skal afgøre dem. Ja men så må de valgte folketingsmedlemmer også have så meget indflydelse, at de er i stand til at anmelde et nyt parti. Men som sagt, jeg er klar over, at efter det, vi har oplevet, går det ikke at nøjes med, at ét folketingsmedlem anmelder et parti; man kan gå op til 3.

Må jeg endvidere sige, at hvis dette, om jeg så må sige, principielle argument — som ikke i så høj grad er mit, som det er andres — ikke virker, så vil jeg tillade mig at belyse rent praktisk, hvad der kan ske. Lad os tænke os, at vi her i folketinget skulle have et parti med 6 repræsentanter; sådan noget har man jo haft nogle gange, det er slet ikke utænkeligt. Lad os tænke os, at dette parti sprænges, så dets gruppe på 6 deles i 2 grupper på hver 3. Så er det jo meget muligt, at den ene gruppe, om jeg så må sige, behersker partiets apparat og dermed vil være i stand til at deltage i valget i kraft af, at det andet parti ikke er anmeldt. Men det er slet ikke udelukket, at den gruppe på 3, der ikke behersker partiapparatet, i virkeligheden er den, der har flertallet af partiets vælgere og medlemmer med sig. Derfor ville det i en sådan situation være aldeles urimeligt, om man sagde: den ene gruppe på 3, det er et parti, det anerkender vi; den anden gruppe på 3 er ikke et parti. Jeg tror, man skal lade være med at gå så langt, som nogen her gerne vil gøre. Jeg tror, man skal forhøje antallet, og som sagt, jeg kan gå med til, at man forhøjer det til 3.

Så er der spørgsmålet om underskrifterne. Jeg forstår meget vel, at man foreslår, at underskrifternes antal skal sættes op fra 10.000 til 20.000, og jeg forstår også begrundelsen for det. Der er en hel del rimelighed i kravet om, at der skal præsteres flere underskrifter end 10.000. Da denne bestemmelse blev indført i valgloven og